

Val

*'Als je been slaapt en het bloed gaat weer stromen,
dan doet het pijn, ken je dat?'*

Leslie Feinberg: *Een butch zingt de blues*

De eerste keer dat ze klaarkwam – dat was in het derde weekend na die eerste nacht – moest ze onbedaarlijk huilen.

Ik hield haar vast. Ze rolde zich op tot een bolletje en ik moest mijn hele lichaam over haar heen krullen om haar te beschermen.

Het duurde lang. Ze snikte en schokte. Ik wist niet meer welk vocht uit welke opening was gekomen, wat snot wat zweet wat tranen waren. Wat mijn zweet was. Toen voelde ik dat ik ook hilde, dat mijn tranen over haar schouder liepen, zich met de hare vermengden. Ze verzette zich niet tegen mijn gewicht. Pas na een hele tijd probeerde ze zich uit te rekken en moest ik van haar af rollen. Ik lag op mijn rug en ze kwam tegen me aan liggen.

‘Het was zo lang geleden,’ zei ze. ‘Het was zo lang geleden.’

Ik wist niet zeker of ze klaarkomen bedoelde of iets anders.

‘Ik wist niet waar ik ophield en waar jij begon,’ ging ze verder. ‘Of is dat een cliché?’

‘Clichés zijn toegestaan na goede seks,’ stelde ik haar gerust. ‘Ik hou van je.’

Ik voelde haar heel even verstarren – of niet verstarren, maar heel even maakte ze helemaal geen beweging, lag haar lichaam volkomen slap tegen me aan, ademde ze zelfs niet.

‘Maar ik ben ontoerekeningsvatbaar nu,’ zei ik zacht.

‘Dan hou ik ook van je.’ Ze tilde haar hoofd op om me aan te kijken.

De volgende dag was het net alsof ik wakker werd in een nieuw huis. Alsof ik alles voor het eerst zag – of door de ogen van een ander.

‘Je hebt me de foto’s nog niet laten zien,’ zei ze.

‘Welke foto’s?’

‘Van de vrouw aan wie ik je deed denken.’

‘Dat was toch alleen maar een smoes om je in mijn bed te krijgen,’ zei ik, en liet mijn hand onder haar oor in haar nek glijden.

‘Nee,’ zei ze. ‘Ze bestaat echt. Laat zien.’

Ik was echt van plan geweest haar de foto’s te tonen, toen die avond. Waarom durfde ik dan nu niet meer. Had ik nu al te veel te verliezen?

Ik rolde naar de rand van het bed en liep naar een rek in de hoek van de slaapkamer. Op het laagste schap stond een zwarte kartonnen doos. Die haalde ik eruit. Ik legde het deksel ernaast en pakte een van de albums die met hun rug naar boven stonden.

Weer in bed, onder de dekens waar het warmer was,

legde ik het album op mijn schoot. Ze kroop tegen me aan en ik begon te bladeren.

‘Is ze dit?’ vroeg ze, enigszins overbodig. Op de foto stonden twee hoofden, naar elkaar toe gericht, monden getuit in een kus. Een van beiden keek niet vooruit maar een beetje opzij. Het was duidelijk dat zij degene was die de foto nam. Met een analoog fototoestel. De foto was niet helemaal scherp.

Ik herkende mezelf nauwelijks. Zo jong en fris, mijn wangen nog door niks doorgroefd.

‘Het lijkt wel een jongen,’ zei Pat.

‘Had ook gekund.’

Ze keek me even aan maar ik bleef naar het album staren.

‘En dat ben jij,’ zei ze. Ik hoorde haar glimlachen.

Ik sloeg het blad om. ‘Ze was erg gedreven, gepassioneerd. We waren zo jong. Ik ging studeren, werd almaar rustiger. Zij werd almaar wilder. Ze zong in een band.’

‘Dáár ken ik haar van,’ zei Pat bewonderend. ‘Is dát een ex van je?’

Het voelde alsof ik opschepte over iets dat niet echt waar was.

De foto’s leken van zo lang geleden. Hoe kon het dat we onszelf toen volwassen vonden, volwassen beslissingen namen?

‘Ze dronk erg veel en ze rookte als een hoogoven. Na een tijd kon ik er niet meer tegen. Ze ging met iedereen naar bed die graag wilde en kwam dan bij mij uithuilen dat het niet leuk was geweest, dat het buiten haar wil om gebeurde... Dat ze seks had met anderen vond ik niet erg – ik had ook seks met anderen – maar het had iets wanhopigs. Ik werd er verdrietig van. Ik word er nog steeds verdrietig van.’ Ik sloeg voorzichtig een blad om. De lijm achter de foto’s was verhard en kleefde nauwelijks nog, een foto liet los en viel van het blad. ‘Toen ze zwanger

werd, knapte er iets bij mij. Nee, dat klopt niet. Er was niets meer over om te breken. Ik denk dat mijn hersenen toen weer aan gingen. Ik kon weer denken. Ik realiseerde me opeens dat ze alleen maar zwanger kon zijn als ze onveilig had gevreeën met een ander, en dat ze zich waarschijnlijk niet eens meer herinnerde dát ze dat gedaan had en met wie. Het ene besef volgde het andere op. Het was niet meer te stoppen. Dat ze geen respect had voor haar eigen lichaam, en in het verlengde daarvan ook niet voor dat van mij, en dat het niet meer zou veranderen, ook al wilde ik dat nog zo graag. Dat ze niet meer beter zou worden, dat ze te gebroken was van binnen en dat ik daar niets aan kon doen.'

Dat ze loog had ik nooit erg gevonden. Het is háár waarheid, dacht ik. Maar op dat moment drong tot me door dat haar leugens ook gevolgen hadden voor mij, dat 'haar waarheid' mijn gezondheid in gevaar bracht. Geestelijk en lichamelijk.

'Nu ziet ze er toch evenwichtig uit? Of is dat maar schijn?'

'Geen idee. We zien elkaar niet meer. Ze is ouder nu, misschien heeft ze voor zichzelf een oplossing gevonden. Misschien helpt het succes. In die tijd was het meer ploeteren. Optreden voor een appel en een ei, letterlijk soms. Zelf ben ik ook veranderd. Soms denk ik dat "borderline" gewoon een woord is voor hoe we ons tussen ons achttiende en ons achtentwintigste voelen en gedragen, een soort post-puberteit, een hormonale tornado.'

'Wat is ze mooi hier zeg,' zei Pat. 'Die blik is wel een beetje waanzinnig, maar ze straalt.'

'Toen was ze zwanger. Twee maanden. We gingen niet meteen uit elkaar. Eerst was er de abortus, daarna werd ze werkelijk manisch, en heel creatief maar onaanspreekbaar. Alsof ze besefte waaraan ze was ontsnapt. We zagen elkaar steeds minder. En ik liet haar gaan, en toen was ze weg. Uit

mijn leven. Ik had de knop omgedraaid, andere dingen gezocht om me op te fixeren. Had nog een paar korte relaties met mensen die even verknipt waren. En toen had ik er genoeg van. Of toen was ik genezen van mijn drang om iets te beginnen met zelfdestructieve mensen.'

'Is het wel een compliment - dat ik je aan haar doe denken?'

Het voelde als wakker schrikken. Ik realiseerde me nu pas dat ze al een hele tijd stil had zitten staren naar een foto van Val die tussen haar natte haren door recht in de lens keek. Op de achtergrond waren de badkamertegels te zien van het vochtige en nauwelijks bewoonbare huis waarin ze toen woonde. Ik had het gevoel alsof ik mezelf terug moest sleuren naar het hier en nu - en dat dat niet goed lukte.

Was het een compliment? Ik aarzelde te lang met antwoorden. Ik voelde dat ik te lang aarzelde. Maar het was de verkeerde vraag. Het was geen compliment. Het was geen belediging.

Ik voelde hoe verstijfd ze naast me zat en klapte het fotoalbum dicht, legde het naast het bed op de grond. Voorzichtig sloeg ik mijn armen om haar heen en trok ik haar tegen me aan. Ze was opeens onplooibaar geworden, stijf.

'Het is geen belediging, het is geen compliment. Ze was gewoon een hint. De hint die ik nodig had om met je mee te gaan. Verder hebben jullie niks met elkaar te maken.'

Het was te ingewikkeld, mijn antwoord. Dat hoorde ik ook wel. Het was niet wat ze wilde horen. Toch leek het haar tevreden te stellen. Ze zei nog steeds niets maar haar hand bewoog over mijn lichaam, omhoog langs mijn romp, naar mijn schouders, in mijn nek. 'Je bent niet met mij mee gegaan, ik ben met jóú meegegaan, oen,' fluisterde ze.

Ze trok mijn mond naar haar mond. Ze slokte me op.